

VÁRBALÓTÁI NAPLO

Vállalták — teljesítették

— A brigádok eredménye: 557 042 forint —

Több ezer munkájára telt a November 7. Erőmű Kazánüzemi TMK szocialista, illetve szocialista című brigádjaiból megalkarítása az 1960-as évben.

A munkaverseny és a szocialista brigád című küzdő mozgalom elmarosai ók az erőműben. Al-landon keresik az új megoldásokat, amelyekkel gazdaságosab- bba tehetik a karbantartási mu- nkat. Az új keresést talán leg- jobban újítási eredményeikkel il- lusztrálhatnánk. Majd száza teho- tó javaslatjuk száma, melyeket a főművelővel közösen megvalósít- jukkel együtt beadnak.

Evi 557 042 forint utóalkalatt gazdasági eredményt értek el.

Néhány hónappal ezelőtt elsőző- az 5. számú kazánállal végzett leghevívíó cserét.

A műszaki vezetés, figyelembe véve tapasztalatainkat, a 7. számú kazán alsobordás lehevítőjének szerelését és tisztítását 6 nap alatt 40 személy másikkal üzemelésből való átcsoportosításával tervezte be.

Sofőr szótakozás...

Most nem azokról a gépkocsive- zekőről kívánok szólni, akik a városban meglehetősen sokszor igen nehéz körülmények között kötelesek lenni. Sajnos, vannak akik kihagyva helyzettől elő- nyüket, nincsenek tekintettel a járókékre. Ilyen például annak a teherautónak a sofőre, aki a napokban Bernida felől jövet az árkoba szortolta le és még így is teljesen lefőcskölve sárral az ép- pen ebedélni igyekvő nő dolgozó- kézt. Sajnos, az új házak felé nem késett el a járdra és így a járó- kélek az útvesztőre szorultak. Leg- közelebb az így „szótakozó” so- főrök kocsijának rendszámát el- fogjuk juttatni az illetékesekhez.

Mi lesz a felelős?

Amióta az ország sok üzeme a Pád Nitrogénművelekből szállítja palackokként az oxigént, azóta reggelente a kocsisor foglalta el az út egyik felét a gyárkaputól az igazgatósági épületig. A betűtő autókiszor az úttest másik felét használják. Ugyanezen közleked- nek a gyárba bejövő és a gyár- ból kimenő dolgozók is. Kiváncsi- ak vagyunk, ki lesz a felelős egy- cselegetes balcselért? Vagy mi len- ne, ha a kerítés és a fassor közötti járdát járhatóvá tennék?

Vezetnek a lányok

„Elsőképes” ez a város, — ezt bizo- nyítja a statisztika. A leghíjabb „ter- tis” korosztály különösen örülhet: 13 leány és 7 fű születtek tíz nap alatt.

A szépmem egyre jobban szaporodik. Január 1-6-ai 11-gig született: Szalai Ferenc és Arvai Éva leány; Éva; Ba- za Imre és Baráth Iona leány; Edit; Bogner László és Bontz Iren leány; Zsuzsanna; Kuzsel József és Jónás Er- keszét leány; Rozália; Kanász Lajos és Aidótt Piroka fia; Lajos; Szabo Béla és Toth Mária leány; Zita Ma- ri; Wehinger László és Nyári Katalin fia; László Pál; Kelemen Zoltán és Zsófia Mária leány; Edit Györfői; Pircz János és Szalai Zsófia fia; László; Fazekas Péter és Fábri Magdol- na leány; Agnes; Sipos Gyula és

A Kazánüzem karbantartó dol- gozó megértették a feladat nagy- ságát és felajánlották, hogy a leg- hevívíó cserét saját létszámmal elvégzik, és csak a szállításhoz kérnek segítséget. Ezen túm- nően vállalták azt is, hogy a ren- delkezésre álló idő alatt az egyéb szükséges munkálatokat is elvég- zik.

A feladat megoldása a nehez- ségek ellenére is sikerrel járt, és a kazán határidő előtt, a hatodik napon 11 óráig ter- melni tudott.

Lehet, hogy így nem mutat nagy eredményt ez a munka, de rögtön

Kisérletek...

Esteledik. Az állomás sötétedő várótermében négy középkorú asszony beszélget csomagjukat — melőtt a sötétben megittak egy nagytrócsót — a pad alá tolták. A hangos tereféréit a szolgálatos rendőr belépése szakította meg, aki szemével végigszántotta a várótermet, egy pillanatra tekin- tebe megállt a pad alatti csoma- gokon, és tovább ment. Az asszo- nyok összenéztek, és mikor a rendőr után becsukódott az ajtó, összedugták fejüket.

— Sári! Nem tudod, mit nézett? — Sárnak nevezted a kérdező felé fordul, és csodálkozó szemek- kel, feltűnően hangosan, inkább nekünk címelve válaszolt.

— Mit nézett volna? — Nem vagyunk mi kofák? — Nem igazad is van. Nem azért me- gyünk mi Pestre, hogy kofálkod-junk. Megsínálták a bűrtort, amit rendeltünk. Megnézzük, hogy mi- lyen?

— Allig hangzott el mindez, újból feltűnt a rendőr, és egyenesen az asszonyok elé lépett. Juli néni dacosan összehúzta szemöldökét, apró szeme megeve a rendőrt tápadt. A többiekben beemfagrott a szó. Első látásra eldönthette az ember, hogy a haro Juli néni és a Rendőr között folyik le. Úgy is lett. A rendőr kérdésre meg- mondta, hogy hova mennek, mindezt nyers és kihívó hang- n. A rendőr kérte Juli néni szemé- lyi igazolványát.

— Nahát ilyen? Mit gondol maga? — Mi tisz paraszlok va- gyunk!

A rendőr meg sem rebbent a ki- jelentésből, úgy látszik, ismerte már őket — megezdte, és szó nél- kül visszaadta az igazolványt.

— Ugye, most azt hitte az el- társ, hogy kofák vagyunk?

megnövekszik értéke, ha számok- kal illusztráljuk.

Ha összehasonlítjuk az 5. szá- mú kazán alsó bordás lehevítő cseréjét teljesített munkájával a 7. számú kazánállal végzett mun- kákkal, azt látjuk, hogy a Kazánüzemi TMK dolgozói ezt 380 munkórával rövidebb idő alatt végezték el.

Dicsérimi is kellene itt, hiszen az eredmény nem magától, ha- nem az odaadó, becsületos mun- kából született. Erre azonban nincs mód, mert a Kazánüzemi TMK szinte minden dolgozóját fel kellene itt sorolnom.

— Kolman —

— Nem fontos, hogy mit hiszek, — válaszolt nyugodtan — köteles- ségemet teljesítem.

A rendőr otthagya volna őket, de Juli néni „sikere” után a többi asszonyba is visszatért az élet, olyannyira felmelegedtek, hogy meg akarták kínálni a rendőrt egy kis tükével, de 6 nem fogadta el, nyugodtan tovább ment.

Mikor magukra maradtak, az öreg Juli néni meglepette.

— Dehát ilyen! Az ember még az útközlőséget sem keresheti meg nyugodtan, mert mindig rettegni kell, hogy rajt csipik. Bezzeg az- előtt...

Mielőtt kifejtette volna, hogy miként is volt azelőtt, a fejken- dos Sári néni közbe szólt:

— Ahi Julink! Hiába is mel- tatlankodsz, a mi időnk már le- járt — és lemondóan legyintett.

Es mennyire igaza volt, azt a vátoferemben levők szeméből is kiolvashatta.

— 6 —

Na még ilyen...

A VÁROSI TANÁCS gyámügyi előadóival be- szélgettünk a munkajárói, különös tekintettel az ifjúság védelmére. A gyámügyi előadó elmondta, hogy majdnem kétszáz állami gondozott van vá- rosunkban különböző nevelőotthonokban. A beszél- rosukban különféle tragédiák vonulnak el előtünk, felelőtlen fiatalok házasságkötése és szomorú el- válása, mindezek mögött a gyermek, akit az elválás után egyik szülő sem fogad szívesen. Nem egy gyermeket magánaragvottségában az éh-haláltól mentettek meg és küldtek el intézetbe. A nevelő- otthonok a mi képzeletünkben is, mint szükségessé rosszak jeleníthetnek, ahol a szülők által elhagyott gyermekeknek adunk otthont és a szülők helyett felkészítjük őket az életre.

Ez az elkötelezés szívfoszlott, mégpedig a követ- kezők alapján.

Míg beszélgettünk kopogtak az ajton, és négy kilenc és tízenhárom év körüli ragyogó szemű gyer- mekek léptek be.

— Csókolom! — mondják katonásan egyszerre. Mikor az elvárásnó azaránt érdeklődik, hogy mi jártban vannak. Bakos Laci szóial meg először:

— Kasza néni keressük.

Abban a pillanatban, mikor megtudják, hogy a keressett ott áll előtük, körülfutják az asztalt. Kaszáné megperdézde tőlük:

— Mit akartok gyerekek? — Ketten is egyszerre szóialtak meg.

— Annak Van valami baja, — mondják felnő- tesen és Bakos Laci mutathat.

— Hát azért jöttünk, hogy a néni engem vigyen el a csungó otthonba, mert oda szeretnék járni.

ES ERRE A HÁROM segítség ísmét megszóial.

— De tényleg, néni, tessék elvinni a Lacit az otthonba.

— Miert akarsz te oda menni? — Es így? — Édesanyád elenged?

Heti jegyzet

Az ember és a terv

A mikor a tervről beszélünk, soha nem lehet úgy gondolni rá, mint a papírra veletl számok sokrétű statisztikájára. A terek mögött mindig ott áll az ember, és tárgyitja a ter- vet. Emberek készítik a számzslapokat, és a számok alapján em- berek csinálnak alumíniumot, szenet, áramot, hűtőkat és kengert. Mindez az emberért történik, a társadalomért.

Ha statisztikát vizsgálunk, a kilowattórát mögött a fényt lát- juk, az áram hajtotta zúgó gépeket, amelyek az ember munkáját könnyítik meg; az olaj és a benzín mögött az árnyékal zsíjolt autó- kat; a périsó mögött a magyar földeken ringó kövér kalasszok, és fenyő kengert az asztalon. Az emberen múlik, hogy minél több legyen a kengér, és a kengér mellett gyakran kerüljön kalács is. Az újságok lehet tanulságos, lehet lelkesítő, de igazán hasznos lelke- sedés csak az emberek munkáján, az emberek tudáin keresztül le- het. Az emberekre tudniuk kell, mit miért csinálnak, kinek mi a feladata az üzembn egy-egy napra, egész hónapra, egész évre. Tudniuk kell: saját munkájukkal hogyan járulnak hozzá az ország építéséhez. Meg kell ismerniük a tervet — a munkahelyben, a részleg- ben, az üzembn, és az egész népgazdaságban, hogy megértésük és az értelem telkesítése munkájukat. Elsősorban az üzem vezetőire hű- nul az a feladat, hogy a tervet minél előbb megismertessék az üzem minden egyes dolgozóival. Ezt a munkát már megkezdtek, s he- lyenként, mint például az alumíniumkohóban, jó az ismertetés.

A munka jobb megszervezése, a munkákat és a gépek kihatásá- lása minden dolgozónk feladata. Ezt a célt szolgálják a termelés- sel kapcsolatos új intézkedések. Nem lehet félkönyvtőlünk, mert be- csületes célkért, igaz úton haladunk. Előfordult egyike üzemi- nek, hogy amikor munkahely fényképezést csináltak, a dolgozók megkérdézték, hogy mi célt szolgál, nem mondták meg. Az is előfordult, hogy a kérdésekre vállvonogatással feleltek.

Az ilyen módszerek megengedhetlenek a mi társadalomunk- ban. Egyformán ártalmos ez az egyetemenek és a kollektívának. Kö- zös érdekeltek azt követelik, hogy őszintek legyünk, és közös ügye- inkben ne legyenek „titkok”. A párt és a forradalmi munkás- párt és a feladatok, együtt tervsz és ország népevel és segítőkül- hit minden egyes embert. Minden vezetőnek ezt a politikát kell kö- vetnie: üzembn, intézményekben, mindennél ebon az országban. Furcsa helyzetet teremtett most helyenként a norma. Egyes gazdá- sági vezetők hallgatnak. Ugy velekednek: népszerűtlen feladat ez, vagy pedig „mosom kezemet” elűn háttérbe vonulnak. Hozzájá- rni ehhez a hajdani normarendezésnek rossz emléke is. Most azon- ban meg kell értenie mindenkinek: a normarendezés a termelés növelése érdekében történik. Nem keresetszöklökentst jelent, hanem azonos bérszint mellett nagyobb termelékenységget, jobb munkahely- tisztult eredményez. Ez pedig egyaránt feladatok az üzem gazdá- sági, műszaki és egész társadalmi apparátusának.

A terv és a cél egyformán társadalmi ügy, kézősen dolgozunk megvalósításán. Nem lehet „én”, csak „mi”, s az én fogalma csak a társadalmon belül érvényesülhet. Gyakran elhangzik még nálunk, különösen a gazdasági vezetők részéről, „adok húszszáz forintot...”, „az én gyáram...”, „az én üzletem...”. Ha nem is önző kezeze- sek ezek, mégis utálnak egy kicsit az egyn hozzáállásúvá.

A terv nem az „én tervem”, hanem a mi tervünk, mindannyi- unké, akik ebon az országban dolgozunk. Es természetesen fele- lősségünk is közös, valamennyiünké.

Az ember és a terv egymástól elválaszthatatlan. Mindenkinek egyformán kell dolgoznia, mert egyformán részesedik a javakból.

BIRKAS JÓZSEF

Laci konyolkodva válaszolt:

— Néni! — hiszen édesanyám küldött. Már ne- gyedikesen kellene lennem és egyszer bukkan de itt nem lehet tanulni. De...

— Es hogyan gondold, hogy „ak így állami gondozásba vevyünk?”

— Hát miért? A Rigó Jancsi lehetett és már a Rádióban is beszélt, mikor itthon volt, mesélte ám, hogy ott sokkal jobb mint itthon.

— Most egyik társ, a Nvart szóialt meg.

— Néni! Tessék csak elvinni a Lacit aztán apri- lisban én is jövök.

— Jaj! — majdnem ellelejtetem valamit — va- gótt közbe Laci — aztán olyan otthonba tessék ám küldeni, ahol nem sokat kell fizetni, mert édes- anyámnak nincs ám sok penze.

MIT SZOIHATUNK ilyen ószinte kévére és igyekezetre, melyet egyrészt a tanulás, a nyugod- tabb élet után való vágy szóialatott meg ezekben a gyermek szívekben, akik önként jelentkeztek, hogy vegyék állami gondozásba őket, mert ott jobb, mert ott a Rigó Jancsi a rádióban is beszélt.

Egymásra néztünk, a gyerekekre, majd mély várákozást megelőző csend ütö meg a szobát.

— Hát te, kicsi, nem akarsz elmenni? — kérde- zük a legkisebbőt, aki megnéződött a három ka- massz mellett. Ránk emlele maszatot arctól, szemé szinte észreveletlenül elmosolyodott...

— Én azért ottthon maradok, néni!

Igen ó otthon marad. Otthon, az édesanya mel- lett. Otthon, ha jönnék haza a többiek, szűnődően legyen egy régi, de mégis új barát aki allig várja őket.

Lassan mind a négyen megmozdultak és azzal a katonás pontossággal harsogták a „csókolom!” mint ahogy bejöttek.

— Mit akartok gyerekek? — Ketten is egyszerre szóialtak meg.

— Annak Van valami baja, — mondják felnő- tesen és Bakos Laci mutathat.

— Hát azért jöttünk, hogy a néni engem vigyen el a csungó otthonba, mert oda szeretnék járni.

ES ERRE A HÁROM segítség ísmét megszóial.

— De tényleg, néni, tessék elvinni a Lacit az otthonba.

— Miert akarsz te oda menni? — Es így? — Édesanyád elenged?